

[Aksel Larsen.]

kas Forenede Stater på en sådan måde, at den på et bestemt tidspunkt befandt sig i Washington, hvilket gjorde, at den kom på forkerte tidspunkter andre steder. Men den skulle være i Washington på samme tidspunkt, som kongeparret var der.

Tillad mig for øvrigt i denne forbindelse — selv om det måske nok er en impertinent bemærkning — at sige, at der er vel ikke nogen her i tinget, der tror, at kongeparret rent privat af deres egen lomme har betalt deres Amerikarejse. Jeg tror det i hvert fald ikke, og hvis man ikke vil forlange, at kongeparret personlig skal bære udgifterne ved deres Amerikarejse, som også var foretaget for at gavne dansk eksport o. s. v., er der vel heller ikke nogen, der vil forlange, at balletten skal betale underskuddet.

Så er det spørgsmålet: hvor skal man hente pengene fra? Og yderligere: hvad ret har den højtærede handelsminister, som i hvert fald skal lægge navn til, bære det formelle ansvar, til at tage pengene af erhvervsfonden? Ja, herom er jeg vel nødt til at sige, at jeg ved ikke, om partierne er orienteret gennem deres medlemmer af tilsynsrådet for det kgl. teater om, at man fra teatrets side tænkte, at erhvervsfonden skulle dække underskuddet. Jeg tvivler på det. Så vidt jeg kan huske, ligger det således, at vi har behandlet spørgsmålet i tilsynsrådet, og at det sådan set ikke var teatercheferne, men tilsynsrådets medlemmer, der sagde: ikke under nogen omstændigheder skal dette underskud bogføres på teatrets regnskab, det må andre betale; om det skal gå over udenrigsministeriet, som formentlig har stået for turneen, for Danmarksåret i det hele taget, eller handelsministeriet eller hvilke instanser, det ved vi ikke, men det kan ikke være teatret. Derefter har teaterledelsen henvendt sig til regeringen med anmodning om, at erhvervsfonden måtte dække i hvert fald 1,2 mill. kr. af dette underskud.

Så vidt jeg erindrer, har dette ikke på forhånd været forelagt tilsynsrådet, hvad der heller ikke behøvedes, men jeg må samtidig tilføje, at hvis jeg var blevet stillet over for et forslag om, at man skulle henholde sig til erhvervsfonden, ville jeg antagelig have tilsluttet mig et sådant forslag og sagt: det er vel i grunden rime-

ligt, selv om det ikke burde være nødvendigt for teatret at pege på erhvervsfonden; det måtte være nok, at teatret oversendte sagen til regeringen og sagde, at regeringen måtte hitte ud af, hvem der skulle betale. Der er altså imidlertid peget på erhvervsfonden, og det har ført til, at handelsministeren eller handelsministrene har fundet ud af, at det kunne forenes med loven om erhvervsfonden at tage pengene af kassen dér.

Jeg vil tillade mig at være af den mening, at hvis man læser § 12 og ser, at der kan gives tilskud til andre formålstjenlige foranstaltninger, som gavner dansk erhvervsliv og dansk eksport, er det i grunden tilstrækkeligt, for man kan naturligvis ikke i en lov opremse alt, hvad pengene må bruges til, og alt, hvad pengene ikke må bruge til. Jeg tror, dette synspunkt er temmelig holdbart.

Dernæst kan man naturligvis interessere sig for, om den højtærede minister har lov til selv at tage af denne kasse. Herom siger det ærede medlem hr. Henry Christensen, at grundloven jo foreskriver, at ingen udgift må afholdes, uden at den er blevet vedtaget af folketinget og opført, enten på finansloven, på tillægsbevillingsloven eller på en midlertidig bevillingslov. Det er så uendelig rigtigt, at sådan lyder grundloven, og sådan må grundloven forstås. Grundloven skal ikke bortfortolkes, og det glæder mig, at en repræsentant for venstre, en jurist, så stærkt fremhævede dette synspunkt, eftersom jeg for nylig var ude for, at andre jurister i det høje ting, og deriblandt en jurist, der politisk set ikke står det ærede medlem hr. Henry Christensen så fjernt, docerede, at denne grundlovsparagraf i høj grad kunne fortolkes sådan, at en minister udmærket kunne afholde udgifter, uden at folketinget var orienteret om det. Oven i købet sagde han, at det måtte være ministerens ansvar, det kom slet ikke folketinget ved. Men altså, hvis vi kunne blive enige om, at den grundlovsparagraf skal overholdes, så er vi allerede nået ret langt.

Vi kan tage og kigge på loven om erhvervsfonden, og der står praktisk talt ingen ting i denne lov om, at den højtærede minister skal gå til folketinget eller finansudvalget, hver gang han vil bevilge en eller